

21 листопада за юліанським і 4 грудня за григоріанським календарем Свята Церква святкує празник Введення в храм Пресвятої Богородиці. Молитовне святкування у Дрогобицькій Духовній Семінарії розпочалось 3 грудня, у суботу ввечері з Великої Вечірні із Литією, яку відслужив віце-ректор семінарії о. Григорій Комар. "Ти – сповіщена пророками, слава апостолів, похвала мучеників і всіх землян відродження, Діво – Мати Божа, бо через тебе ми з Богом примирилися," – такими піснеспівами молилася під час Вечірні семінарія.

Продовжилась молитва Утреню, під час якої відбулося мирування братії. Найторжественнішим моментом святкування стала Архиєрейська Літургія, відслужена у неділю, 4 грудня, у соборі Пресвятої Трійці владикою Ярославом (Прирізом).

З нагоди свята семінаристи також відвідали Львівську Духовну Семінарію, щоб розділити з місцевим Братством Введення в храм Пресвятої Богородиці радість їх храмового празника.

Див. фоторепортаж: [{gallery}events/vvedennja-2011{/gallery}](#)

Історія празника

Євангеліє нічого не згадує про подію Введення в храм Пресвятої Богородиці. Це свято, як і свято Різдва й Успіння Божої Матері, засноване на традиціях Церкви й на апокрифічних книгах (невизнаних офіційною церквою), передусім на протоєвангелії

Якова і псевдоевангелії Матея «Про Різдво Пречистої Діви Марії». Ці джерела подають, що батьки Пресвятої Богородиці св. Йоаким і Анна, будучи бездітними, дали обіцянку, що якщо в них народиться дитя, то вони віддадуть її на службу Богові у Єрусалимський храм. Господь Бог вислухав їхні молитви і дав їм доньку. Коли їй виповнилося три роки, батьки привели її до храму і віддали в руки первосвященника Захарії, батька св. Івана Предтечі. Тут Пресвята Богородиця перебувала тривалий час аж до заручин з св. Йосифом.

Празник Введення належить до дванадцяти великих празників. Він має один день перед- і чотири дні посвяття. Про нього маємо згадки від V ст., але аж через кількасот років, поки він став загально поширеним по цілому Сході. З проповідей на цей день Константинопольських патріархів, Германа (715—730) і Тарасія (784—806), впливає, що празник Введення був установлений у VIII столітті. Синайське Євангеліє з VIII століття, котре подарував до синайського монастиря імператор Феодосій III (715—717), між дванадцятьма празниками згадує і празник Введення. Цей празник мають і грецькі богослужбові книги з IX століття. Із IX ст. його починає святкувати вся східна Церква. Синайський Канонар (збірник церковних законів) з IX-X ст. подає празник Введення під такою назвою: «Празник Пресвятої Богородиці, коли була приведена в храм Божий, маючи три роки». Типікон Великої Константинопольської Церкви (IX—X ст.), хоча не подає ані апостола, ані євангелія на цей празник, але день 4 грудня поданий як: «Собор Святої Богородиці, коли була передана своїми батьками і приведена у храм Господній від трьох літ». Евергетицький Типікон з XI ст. має службу Введення з перед- і посвяттям. Службу на цей празник склали Григорій Нікомидійський (IX ст.), Василій Паґаріот і Сергій Святогорець.

На Захід празник Введення прийшов досить пізно — аж наприкінці XIV ст., а в половині XV ст. поширився по цілій Європі. Західна Церква святкує празник Введення також 21 листопада.